

בסיועתא דשמיא

ספר

פרי מהרה

על שו"ע יו"ד הלכות נדה

והוא בירור וליבון דינים החמורות שבדיני נדה, החל ממקורם בסוגיות הש"ס ודברי הראשונים בחדושיהם לפי הסדר רש"י ותוס' וכו', ודברי הראשונים בפסקיהם ובתשובותיהם, ואחריהם דברי הפוסקים גדולי האחרונים אשר מפיחם אנו חיים, ערוך ומסודר דבר דבור על אופניו לפי סדר הסימנים והסעיפים שקבעם מרן המחבר בשלחן ערוך

(ח"ג)

סימן

קפ"ט

נערך ונסדר בעזרת החונן לאדם דעת ע"י

הק' אהרן זאב פריעדמאן

ניסן תשפ"ד לפ"ק

כל הזכויות
שמורות להמחבר
Copyright © '24

להערות והארות
נא לפנות להמחבר
אהרן זאב פריעדמאן
Rabbi A. Z. Friedman
262 Heyward St.
Brooklyn NY 11206
718.782.5213
718.930.0092

נערך ונסדר ע"י

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

סימן קפט

דיני אשה שיש לה וסת קבוע ושאין לה וסת קבוע:

סעיף א'

כל אשה שאין לה וסת קבוע, חוששת ליום ל' לדאייתה, שהוא עונה בינונית לסתם נשים, ואם יש לה וסת קבוע לזמן ידוע מב' לב' או מב"ה לב"ה, חוששת לזמן הידוע:

דין עונה בינונית

מקור הדין

עונתה (ופירש"י ל' יום לראיה, אבל לאחר ל' צעיא צדיקה הואיל וסתם נשים חזין לסוף עונה).

(א) איתא צמתני דף ט"ו ע"א כל הנשים צחוקת טהרה לצעליה (ופירש"י בלא צדיקה, שלא הזכרה צדיקה^א אלא לעסוקה צטהרות. ולכן לא יתחייב עליהן שיטאלו את פיה אם היא טהורה אם לא). הצאין מן הדרך נשיהן להן צחוקת טהרה (והיינו דלא תימא שדוקא אם יהיה צעלה צעיר דרמיא אנפשה להיות מוכנת למשגל, צכה"ג צדקה עזמה, אבל היכא דאין צעלה צעיר לא צדקה, וגם לפעמים אולי צדקה ומנאה טמאה, קמ"ל דבכל אופן טהורה, רמז"ס ר"ע). וצפשטות דרישא דמתני' איירי צשהה עמה צעיר וסיפא דמתני' איירי בלא היה צעלה צעיר וצא מן הדרך. צרם לא מצואר צמתני' צהדיא אי קאי צאשה שיש לה וסת או אף צאין לה וסת (ויצטאר להן דמלקו הראשונים צה).

תו איתא שם אמר רב הונא לא שנו (דכי מנאה תוך ימי עונתה לא צעיא צדיקה) אלא שאין לה וסת, אבל יש לה וסת אסור לשמש, ופריך הש"ס כלפי לייא, אדרצה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חזאי, יש לה וסת, וסת קציע לה, ולמסקנא אמרינן אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא לא שנו אלא שלא הגיע שעת וסתה, אבל הגיע שעת וסתה אסורה.

ובש"ם לא מצואר צהדיא על איזה דין קאי רב הונא צמה שאמר לא שנו אלא שלא הגיע שעת וסתה אי קאי על דין דמתני' דכל הנשים צחוקת טהרה לצעליהן וע"ז קאמר רב הונא לא שנו אלא שלא הגיע שעת וסתה, או דקאי על דצרי ריש לקיש כלומר דאם הגיע

ובגמ' שם איתא אמר ריש לקיש משום ר"י נשיאה והוא שצא ומנאה צתוך ימי

ובין באין לה וסת ונתבאר (בח"א) בס"י קפ"ו סעיפים א' וב' עיין שם. וראה עוד במשנה אחרונה בתחלה

א. כן פירש רש"י. אך דבר זה תלוי במחלוקת הראשונים אי הצריכו בדיקה לבעלה בין ביש לה וסת

הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה, והוא שצא ומצא אותה בתוך ימי עונתה, כמה היא עונה, ל' יום מתחלת ראייה לתחלת ראייה אחרת, שרוב נשים כך הן רואות משלשים לשלשים, צ"ל באשה שאין לה וסת. וכן הסכים הר"ן צחי' שם וצחי' על הרי"ף¹ בשבועות.

והרי"ב"א מוסיף דנראין הדברים שלכך תפס ריש לקיש לשון זה ד"עונתה" ולא אמר תוך זמן וסתה כדקתני בעלמא משום דמיירי באשה שאין לה וסת ולא שייך לומר תוך זמן וסתה. (וכיון לזה נפרדס רמזים נס"י קפ"ד שפ"ה סקל"ד). וכ"כ הרשב"א בתורה"צ ש"ג ושמעין מינה דאשה שאין לה וסת בעלה מוזהר עליה ציום העונה, דהא לא אשכחן מאן דפליג עליה דריש לקיש ואפילו צבא מן הדרך (דמצינו צראשונים גד להקל כמו ציולא לדרך, וראה נס"י קפ"ד אות רס"ו. או משום דצבא מן הדרך איכא תציעה) וכל שכן כששהיה עמה צעיר, וכ"ה שם בסוף השער וז"ל, וה"ה למי שאין לה וסת והגיע עת עונתה"י שהוא יום שלשים לראייתה הר"ז אסורה עד שתצדוק, ואם צדקה ומצאה טהור טהורה, וכ"ה בצק"ר שם וצמשמרת הצית שער הפרישה אות ו' וכן כתב באשכול סוס"י ל"ג וצמאירי דף ט"ז ד"ה המשנה רביעית עי"ש וצאוהל מועד וצנדה לדרך.

שעת וסתה אסורה בתוך ל'. וגם צדצרי ריש לקיש דקאמר והוא שצא ומצאה בתוך ימי עונתה לא מצואר צהדיא באיזה אשה איירי, ציש לה וסת קצוע או צאין לה וסת קצוע.

ביאר מומרא דריש לקיש

(ב) ורש"י (גד"ה צמוך) כתב עונתה היינו ל' יום לראייתה וסתם נשים חזיין לכוף עונה, והיינו דשוהות צין ראייה לראייה ל' יום ולכך לאחר ל' צעיא צדיקה. וכתב הרשב"א צחי' שם ונראה לפני רש"י קאי ריש לקיש על אשה שאין לה וסת, דצמתני סתמא קתני כל הנשים בחזקת טהרה לצעליהן ואפילו אשה שאין לה וסת בכלל, וע"ז אתא ריש לקיש לאשמועינן דאפילו באותן שאין להן וסת הרי הן בחזקת טהרה, אלא דאם אין לה וסת מותרת דוקא כשמצאה תוך עונתה, ולא שתהא לעולם בחזקת טהרה, ואם צא ומצאה לאחר עונתה, אסורה עד שתצדוק. (אך לגבי מימרא דרב הוגא מפרש הרשב"א דקאי ציש לה וסת וללא כפירש"י דקאי אף צאין לה וסת דקאי רב הוגא על מימרא דר"ל ויתצאר להן).

דין עונתה"י באשה שאין לה וסת

ולשיבת הרשב"א דאשה שאין לה וסת דאסורה צעונצ"י הסכים לזה צחי' הרמב"ן צה"ל פ"ה ה"ד וז"ל, הצאין מן

בב"ח סעיף א'), אך לדינא פסק המחבר בס"י קפ"ו סעיף ב' בדיעה ראשונה כדעת הרי"ף שמשמשת בעדים רק בג"פ הראשונים ושוב אינה צריכה בדיקה אלא הרי היא בחזקת טהורה, וע"ע במאירי סוף זה המשנה רביעית.
ג. וכתב הב"י דהר"ן הביין כן גם בדעת הראב"ד וראה מש"כ לקמן אות ה' מה שדנו הפוסקים בדעת הראב"ד בהאי חששא דעונב"י.

דבריו על מתני' מה שהעיר על פירש"י דמפרש דאיירי בלא בדיקה דל"מ כן בגמ' עיין שם.

ב. וזהו שיטת רש"י דאף אשה שאין לה וסת אין צריכה בדיקה לבעלה לפני תשמיש ולא הזכירו בדיקה אלא לטהרות כלומר באשה שעסוקה בטהרות. וכבר נתבאר בארוכה בס"י קפ"ו דנחלקו הראשונים באשה שאין לה וסת ויש שהצריכו בדיקה בכל פעם קודם תשמיש (וע"ע

דברי הירושלמי

ג) איתא בירושלמי פ"ג ה"ד אבא בר ירמיה
 בשם שמואל כל אשה שאין לה
 וסת אסורה לציתה עד שעה שתזדוק, ופריך
 והתנינן כל הנשים בחזק"ט, ומשני פתח לה
 בצאין מן הדרך (דלא צריכה צדיקה), ופריך
 והתנינן הצאין מן הדרך בחזק"ט וכו' תיפתר
 בעירה (דלא צריכה צדיקה ומתני' איירי בשנה דלא
 הטריחוהו להקימה ושתזדוק) ופריך והתנן אף צין
 שמואלה עירה וצין שמואלה ישנה, אמר רבי
 תפתר בשנהיחה בחזק"ט. כמה עונה נותנין
 לה רשז"ל אמר נותנין לה עונב"י שלשים יום
 ע"כ, ולא מוצאין בהדיא בירושלמי באיזה אשה
 איירי רשז"ל, וכתב האשכול סי' ל"ג דרשז"ל
 קאי על אשה שאין לה וסת דעד כמה נותנין
 לה חזק"ט וע"ז קאמר עד שלשים יום, אלמא
 באשה שאין לה וסתה צריכה למיחשב יום ל'
 לוסתהי' דלא נאבד החזקת טהרה שלה. ועיין
 עוד בהגהות עין יפה. (אמנם צפני משה מפרש
 כוונת הירושלמי שם דאיירי באשה שיש לה וסת ע"ש ויתבאר
 עוד לקמן).

והנה לפי מה שנתבאר בדברי התוס' דף י"ג
 דזין דרב כהנא דשאלתינהו לאינשי
 ציתה לכא' ג"כ מוכח דמודה רב כהנא לדין
 עונב"י עיין שם, אך אין הדבר מפורש התם
 ודו"ק.

שיטת הרא"ה דלא נאמר דין עונב"י באשה
שאין לה וסת

ד) וכתב הרא"ה צדק הצית בשער הפרישה
 אות ו' אשה שאין לה וסת כלל
 בשום ענין אין לה לחוש כלל, ולהוציא מדברי
 המחבר (הרשב"א) שכתב שחוששת לעונב"י והיינו
 משלשים יום לשלשים יום, ואינו כלום, והרשב"א
 נתלה באותה שמועה שצפרק כל היד דאמר
 ריש לקיש עלה דמתני' דכל הנשים בחזק"ט
 והוא שבא ומלאה בתוך ימי עונתה, ואינו דהא
 אכן סתמא אמרינן צדק י"ג ע"צ דכל לצעלה
 לא צעיא צדיקה לעולם אף באשה שאין לה
 וסת". וגם מה טעם לחששא' זו אחר שאין לה
 וסת כלל ומה מקום בזה לשלשים יום'.

ביאור מימרא דר"ל דדעת הרא"ה

וברב הרא"ה לפרש דגם מימרא דריש לקיש
 קאי באשה שיש לה וסת, דמתני' דכל
 הנשים בחזק"ט קאי צין יש לה וסת וצין אין
 לה וסת, וריש לקיש קאי רק באשה שיש לה
 וסת, וקאמר דכי אמרינן צמתני' דהרי הוא
 בחזק"ט היינו דוקא בשעהגיע הצעל בתוך ימי
 עונתה איזה עונה שיש לה או משלשים יום או
 מעשרים יום או איזה שיש לה, וכגון שהלך
 הצעל לדרך אחר טהרתה וחזר בתוך ימי עונתה
 איזו זמן שידועה לה, טהורה. ולאפוקי כשחזר
 צסוף עונה ואפילו קודם וסתה אסורה אותה

ה. והרשב"א מפרשו דהיינו בדיקות לפ"ת בתוך ימי
 העונה אבל בעונב"י שפיר אסורה.
 ו. ואפשר לומר בדעת הרא"ה דמודה בהאי כללא
 דרוב נשים קובעות ליום ל' אלא דכ"ז דלא נקבע
 ואין לה וסת קבוע אינה צריכה לחוש לה, וכן מוכח
 בהדיא בהל' נדה לרא"ה שכתב וז"ל רוב הנשים
 יש לה וסת שהן רואין מל' לל' יום ואינה צריכה
 בדיקה כלל באמצע שהן בחזק"ט ע"ש. וע"ע בהגה
 אות ט'.

ד. ואמנם גם הרמב"ן והרשב"א והר"ן ציינו לדברי
 הירושלמי דאמרינן דעונב"י היינו שלשים יום ע"ש,
 אולם מדבריהם לא מבואר שפ"י דכוונת הירושלמי
 לאשמועינן דינה דאשה שאין לה וסת דבחזקת טהורה
 עד העונה, אלא דאשמועינן מהתם דשיעור עונב"י הם
 ל' יום, דלא מבואר בהדיא בתלמודא דידן בדברי ריש
 לקיש כמה זמן הוא העונה ועל זה הביאו דברי
 הירושלמי שהוא ל' יום וכ"ה בש"ס דידן דף ט' ע"ש.
 וראה בהגה אות י"ג.

עמ"ש"כ הרשב"א לחוש צאין לה וסת לעונז"י
דמקורו ממיתמרא דריש לקיש, דאין דבריו
נכונים דאין לה וסת אינה צריכה צדיקה כלל
ואינה חוששת לשום זמן, ופירוש אחר יש
בשמועה דריש לקיש, וכן כתב הרא"ה שם
צאות י"א, ובשער הפרישה סוף אות צ' ואות
ט' דמ"ש"כ הרשב"א צעינן עונז"י דהיינו
שלשים יום דבריו לא נתכוונו עי"ש.

הערת הרשב"א על הרא"ה

והרשב"א צממרת הצית השיב לו דמנא ליה
האי קולא לומר דאין צריכה לחוש
ליום ל' והא טעמא רבה איכא כמ"ש"כ רש"י
דסתם נשים רואות מל' לל', ועוד כיון דמתני'
אכולהו נשים קאי מנא ליה לפרש דריש לקיש

היום ואפילו עונה לפני וסתה אסורה לאותו
יום (כלומר אפילו לא הגיע שעת הוסת ממזג אסורה כל
אותו היום) אפילו קודם שעת וסתה כל זמן שהיא צעונה
הוסת) צין וסת קצוע צין וסת שאינו קצוע",
דחוששת לו ונוהגת בו כוסת קצוע דמיתמרא
צאותה עונה אפילו לפני וסתה, ואפילו למאן
דחמר וסתות דרצנן אף שהתירו ציום הוסת
ליוצא לדרך לא התירו לצא מן הדרך, ור"ה
ס"ל וסתות דאורייתא ולכך ס"ל דאם הגיע
וסתה אסורה עד שידע צודאי שספרה וטצלה,
ורצנ"ח ס"ל וסתות דרצנן ולכך צשנשתהו כדי
ספירת ז' נקיים יש ספק ספיקא ומוותרת
לצלה.

והרא"ה חזר ושנה ושלש שיטתו כמה פעמים
וכתב בשער (שלישי) הוסתות צאות ט'

ולזה כמבואר בש"ס דף ס"ג, אבל באין לה וסת
קבוע כלל אינה חוששת לראיה אחרונה, ונתבאר
שיטתו ודעימיה בסי' קפ"ד אות קי"ח. ויתכן דכן
הוא גם דעת הרא"ה ואע"פ דלעיל מיניה כתב הרא"ה
דאסורה גם בוסת שאינו קבוע, מכל מקום גם שם
פירשו דהיינו באופן ששינתה וסתה הקבוע ולא
הוקבע עדיין הוסת החדש. ובוה יש משמעות דס"ל
דאף וסת שאינו קבוע כזה ששינתה אסורה מן התורה
וכמו שנתבאר בסי' קפ"ד אות ס"ט).

עוד י"ל דכוונתו להוסיף לדינא דאף דריש לקיש
איירי רק בוסת קבוע הוא הדין דלוסת שאינו קבוע
אסורה באותו יום. (וראה מש"כ להלן בשם המשמרת
הבית דמשמע דהבין דגם הרא"ה חושש לוסת שאינו
קבוע). אך במש"כ הרא"ה ונוהגים בו כוסת קבוע
לכאורה צ"ב דהא קיימא לן דוסת קבוע אסורה עד
שתבדוק משא"כ בוסת שאינו קבוע, ואולי כוונתו לענין
איסור תשמיש, ברם גם לעיל מיניה כתב בוסת שאינו
קבוע דדינו ממש ליזמו כוסת קבוע, ואולי גם שם יש
לדחוק דקאי לענין איסור תשמיש, וכדמשמע "דליומא"
והיינו להדינים דיום הוסת דינה כוסת קבוע והיינו
לאיסור תשמיש אבל בעבר הוסת קיל טפי בוסת שאינו
קבוע וטהורה בלא בדיקה, ואפשר דכוונתו לענין שתהא
אסורה כל עונת הוסת אפי' לפני שעת הוסת ממש בפרט
זה דין וסת שאינו קבוע כמו וסת קבוע.

ז. כ"נ כוונתו דריש לקיש אתי לאשמועינן דאף שיש
לה שעת הוסת באמצע העונה אסורה מתחלת העונה
עי"ש בכ"ד, והיה אפשר לפרש בדברי הרא"ה (במש"כ
ואפי' עונה לפני וסתה אסורה לאותו יום) דכוונת ר"ל
לאסור עונה שלפני הוסת וכעין עונת אור זרוע דאסורה
גם עונה שלפני עונת הוסת, מ"מ מהמשך דברי הרא"ה
לא משמע כן, ובפרט דלפי הנראה מדברי הרא"ה באות
ב' דלא חש כלל לעונת אור זרוע, ועל כרחך כוונתו דאפילו
לפני שעת הוסת ממש דקיל טפי כמבואר בדבריו באות
ב' ע"ז אתי ריש לקיש וקאמר דאסורה תיכף בתחלה
העונה, וכ"נ גם ממה שכתב באות ו' דל"ד למה שהתירו
ביוצא לדרך, ושם התירו לשמש ביום וסתה ממש קודם
שעת הוסת כמבואר שם בדבריו באות ב'.

ח. בפשטות היה נראה לפרש בכוונתו שצריכה לחוש
באשה שאין לה וסת, לראיה שראתה באחרונה והיינו
הוסת שאינו קבוע אבל יום ל' אין מקום לחוש, אך
לכאורה אי אפשר לפרש כן דהא לדבריו לא קאי ריש
לקיש רק ביש לה וסת ולא באשה שאין לה וסת, ואלא
על כרחו דכוונתו דבאשה שיש לה וסת קבוע חוששת
לוסתה, ואם שינתה ויש לה גם וסת קבוע חוששת גם
לאותו היום, וביום שחוששת אסורה כל אותו היום.
(ומצינו שיטת הרד"ה שער הוסתות אות ט"ז
דס"ל דאמנם לא חיישינן לוסת שאינו קבוע רק אם
יש לה וסת קבוע ושינתה דוקא בכ"ג חוששת לזה

לעולם וכו' לומר דחוששת ליום ל'. אבל כל זה לשיטת רוב פוסקים צהאי דינא דחוששת לוסת שאינו קצוע, אבל לשיטת הרז"ה צשער הוסתות אות ט"ו אי אפשר לומר כן דהא ס"ל דלא נאמר הדין דחוששת לוסת שאינו קצוע רק צאשה שיש לה וסת קצוע ושינתה אבל כ"ו שלא קבעה אינה חוששת, אמנס צדעת הרז"ה היה אפשר לפרש דס"ל דחוששת לוסת שאינו קצוע וסגי צזה לסלק הטענה וכי לעולם לא תראה, אולם לפי מש"כ לעיל צהגה אות ח' דגם צדעת הרז"ה יש לפרש דס"ל כהרז"ה אי אפשר לתרץ כן עיין שם.

עוד י"ל דס"ל להרז"ה דאף דיש טענה וכי לעולם וכו' מ"מ יום ל' אינה מוכן ומזומן לקיים לראות יותר משאר ימים אלא חשש זה נוגע לכל הימים (דמשו"ה ס"ל להרמב"ם פ"ד מאוסו"ב הט"ו ודעימיה דאשה שאין לה וסת צריכה לעולם צדיקה לפ"ת, וצפשטות נקטו הפוסקים צטעם הדבר דעלולה לראות צכל עת, וכמו שנתבאר צסי' קפ"ו אות כ"ד ולהלן) וכיון דממילא אנו מתירין אותה צשאר ימים דאמרינן דגם צאין לה וסת יש לה חוקת טהרה, ה"ה ציום ל', ואי משום דכי לעולם לא תראה, נימא דתהא טמאה צשתרגיש ותראה. ויש להוסיף על זה דהא גם להפוסקים דחששו ליום ל' אעפ"כ צבער היום ולא ראתה מותרת לצעלה אף שיש הטענה ואדרצבה נתחוק יותר וכי לעולם לא תראה (וכמו שנתבאר להלן צאות ט"ו) ועל כרתך דמשום חשש זה אין אוסרין אשה לצעלה צכל הימים אחר יום ל' וכמו כן ס"ל להרז"ה דלא נאסרה אף ציום ל'.

קאי רק על נשים שיש להם וסת קצוע. ומה שהקשה מהא דאמרינן כל לצעלה לא צעיה צדיקה לעולם, אף צאין לה וסת, טעות הוא צידו, דעל כרחו כל הנשים חוששין צהן לעונות הוסת צין יש לה וסת קצוע וצין אין לה וסת קצוע, וכיון שכן אף אנו נאמר דכיון דסתם נשים חויין לשלשים חוששת, כמו דחוששת שאר נשים לעונות הוסת צין קצוע וצין שאינו קצוע, עכ"ל. (וכנראה דהצין לדבר פשוט דגם הרז"ה יודה דלוסת שאינו קצוע כל אשה חוששת לה וע"ז העיר דלמה לא ניחוש גם ליום ל' ומשו"ה אי אפשר לפרש דכל לצעלה לא צעי צדיקה לעולם אפילו צין לה וסת דהא ודאי יש לה יום דחוששת לה והיינו הראיה ציום שראתה לאתרוניה, אף צהגה אות ח' כחצמי דיש צד דס"ל הרז"ה דאמנס אשה שאין לה וסת אינה חוששת כלל לשום יום ולעולם לא צעיה צדיקה ולא נשנו דחוששת לוסת שאינו קצוע אלא ציש לה וסת ושינתה דחוששת ליום ששינתה ודו"ק).

ביאור פברת הרז"ה דאינה חוששת לעונביי

ואמנם שיטת הרז"ה הם חידוש גדול דאף אם נימא דמפרש צמימרא דריש לקיש דלא קאי צאשה שאין לה וסת, וגם לא ס"ל הסבצא לחוש מכח הסבצא דרוב נשי חזיא לסוף עונה דכ"ו שלא קבעה כן לא חיישינן לזה^ט, מ"מ מה עננה על טענת הרמב"ן (הו"ד לקמן צאריכות) וכי לעולם לא תראה, והיה אפשר לדחוק ולומר דס"ל להרז"ה דיום ל' מאן דכר שמייה, ואי משום וכי לעולם וכו' י"ל דהא היא חוששת לוסת שאינו קצוע מראיה אחרונה ותראה אז ועדיין לא נתחייב מכח סצרת וכי

ט. והיה אפשר לפרש דהרז"ה קאי באופן דעברו עליה ג"פ ולא ראתה ביום ל' (דאם ראתה קבעה וסת ליום ל' וכמש"כ בהדיא בהל' נדה להרז"ה). ואולי אפשר דגם הרז"ה מודה דאשה בתחלת ראייתה עד ג"פ נקטינן דמסתמא תראה ותקבע ביום ל' דכ"ה רוב נשים ול"פ במציאות ואולי אף חוששת ג"פ הראשונים ליום שלשים וכדמשמע בריש סי' קפ"ד בש"ך סק"ב דבתחלת ראייתה נחשב עד יום ל' כאשה שיש לה וסת דאמרינן מסתמא דקבע ליום ל' ואי"צ בדיקה לפ"ת בשאר הימים. וראה מש"כ בסי' קפ"ד אות כ"ח וכ"ט.

ט. והיה אפשר לפרש דהרז"ה קאי באופן דעברו עליה ג"פ ולא ראתה ביום ל' (דאם ראתה קבעה וסת ליום ל' וכמש"כ בהדיא בהל' נדה להרז"ה). ואולי אפשר דגם הרז"ה מודה דאשה בתחלת ראייתה עד ג"פ נקטינן דמסתמא תראה ותקבע ביום ל' דכ"ה רוב נשים ול"פ

הבנת הפרדס רמונים בדעת הרא"ה דמודה
ל'חששא דעונב"י

אך צפרדס רמונים צ"ל סק"ל (עמוד ע"ד ד"ה
עוד) כתב דהרא"ה מודה לחוששת לעונב"י
צוסת שאינו קצוע, ולא פליג רק על הדינא
שמדשו לעשות עונב"י כוסת קצוע, (ועפ"ז מיישב
קו' הפוסקים על הש"ך בסק"ל דמחדש דעונב"י היינו יוס
החדש מדברי הרא"ה שחולק על דין דעונב"י ועל דין דוסת
החדש אינו חולק) עיין סס. ודבריו ז"צ דלכאורה
נראה בכל מקומות הנ"ל שדעת הרא"ה דאין
לה וסת אינה חוששת לשום זמן.

בסתירת הרא"ה בחששא דעונב"י

ועדיין יש לדון צדעת הרא"ה אף שמצא
צכמה מקומות דלא ס"ל כלל עונב"י
מזינו צשער ג' אות ג' שכתב הרא"ה לגבי
וסת הדילוג דלרצי צדשני פעמים הו' חזקה אז
לשמואל צעינן שני דילוגין ושלש ראיות ולרב
סגי לרצי צשחי ראיות, והיינו טעמא דכיון
דליכא עונב"י (כלומר דלא השוה ראיתא ליוס ל', ראה
צהגה אות תי"ד) וגם לא השויה לימי החדש,
נקטינן לאלתר דעינן וסתה הוא דלילוג,
ולכאורה משמע דאמנם מודה לחששא דעונב"י,
ויש לדחוק דאין כוונתו לעונב"י צאשה שאין
לה וסת אלא לעונב"י דרוב נשים שיש להן וסת
קצוע הוא ליוס ל', כלומר להפגת ל' וכמש"כ
לעיל צהגה אות ו'. עוד יל"פ דליכא עונב"י
כלומר דאין חשש כזה, וראה להלן צאות קע"ה
ד"ה ועדיין. (וראה לעיל צסוף אות ס' האם יש לדייק
מזה דעונב"י היינו יוס ל'א).

דברי הכו"פ בישוב הסתירה

וישוב ראיתי צכו"פ סקט"ו צסו"ד שהוכיח
מדברי הרא"ה הנ"ל דלא כדברי הש"ך
צסק"ל דהא מוכח מדבריו דימי החדש ועונב"י

תרי מילי נינהו, ואין עונב"י תלי כלל צשויה
לימי החדש, וסייס הפלתי דהרא"ה כתב כן
לשיטת הרשב"א דאיהו גופיה לא ס"ל כלל
עונה צינונית, ולפ"ז אחי שפיר. אך לפי הנ"ל
י"ל דכוונתו דלא קצעה וסת לעונב"י כרוב
נשים שקצועות ליוס ל', ולא קאי לעונב"י צאשה
שאין לה וסת.

שיטת הראב"ד בדין עונב"י

ה) גם צדברי הראב"ד לא מצואר צהדיא
צשום מקום חששא דעונב"י לא
לעינן לחוש לה כשהגיע העונב"י (וצשער הספירה
הציא הראב"ד מימרא דר"ל אכל לא כתב דנעינן לפרוש
ציוס ל'), ולא לעינן עבר הוסת ולא צדקה
דאסורה עד שתצדוק, וכבר העיר ע"ז הש"ך
צסק"ל (ועפ"ז רוצה להוכיח שעתו דעונב"י היינו יוס
וסת החדש ויתצאר לקמן). וכן כתב צהדיא הרז"ה
צסוף שער הספירה אות ח' צדעת הראב"ד
דמפרש מימרא דר"ל כדברי רב הונא והיינו
דקאי על אשה שיש לה וסת ולא אחי
לאשמועינן דיניס צאשה שאין לה וסת. ויש
משמעות לזה כמש"כ צשו"ת חכם צבי סי'
קי"ד (ד"ה ומש"כ) שהרי הראב"ד לא הגיה
כלוס על דברי הרמב"ם פ"ד ה"ט שכתב
כל הנשים שיש להן וסת צחוקת טהרה
לצעליהן וכו' ששם פי' המגיד משנה
דהרמב"ם כ"כ לשיטתו דריש לקיש לא קאי
צאשה שאין לה וסת אלא קאי צאשה שיש
לה וסת ועונתה היינו וסתה וקמ"ל דלא
התירו ציוס וסתה אף לצא מן הדרך, והיות
דגם הראב"ד ס"ל דר"ל קאי ציש לה וסת
על כן לא הגיה על הרמב"ם דצאין לה וסת
א"ל חוקט"ט דאסורה ציוס ל' עיין סס. וגם
צשועה"ר קו"א סק"א צסו"ד הציא דהראב"ד
לא ס"ל כלל דין עונה צינונית עי"ש, וכן
הצינ הפלתי צסוף סקט"ו שכתב וצרוור דגם